

El 12M eleccions: Sant Tornem-hi

El 12 de maig els ciutadans del Principat estem cridats, novament, i per quarta vegada en deu anys, a les urnes. La decisió de convocar eleccions anticipades per part d'Aragonès ha evidenciat el fracàs polític de l'estratègia, lligada als pactes amb el PSC. Una estratègia que ha comportat desatendre l'agenda social i nacional i les necessitats de la majoria de la població.

Sembla paradoxal, i a la vegada fins a cert punt irònic, que entre partits suposadament d'esquerres el que no hagi permès trobar un punt d'encontre per a la signatura dels pressupostos hagi estat del Hard Rock. Un casino, el més gran d'Europa, que no deixa de ser una exemplificació de la deriva que està patint el nostre país. Una deriva cap a una model basat cada cop més en el sector terciari i on la dinamització de l'economia depèn del volum de turistes que cada any arriben.

Això sense parlar d'altres conseqüències d'aquest projecte com seran la generació de llocs de feina amb unes més que previsibles condicions laborals precàries; la promoció dels jocs d'atzar amb l'addicció i problemes de salut mental que aquests generen i un complex amb una despesa hídrica inexplicable en els moments en els que estem.

Des de la CUP-NCG vam presentar una esmena a la totalitat al projecte de pressupostos pactats entre ERC i PSC, el més de dretes de la història, ja que no deixen de ser una aposta continuista fruit d'un intercanvi de cromos entre els partits que governen a Barcelona i a Madrid i que no buscava res més que prioritzar els seus interessos electorals. Lluny de posar al centre els principals problemes del país, els pressupostos donaven

continuïtat a l'actual model econòmic capitalista posant-hi un punt de maquillatge fent bona aquella frase de "fer veure que tot canvia perquè res no canvi".

Tota aquesta situació no fa més que augmentar la frustració de la ciutadania cap als partits en veure com aquests, davant d'uns preus desorbitats per accedir a l'habitatge i als productes bàsics i una situació de sequera i d'emergència climàtica, han centrat tot el debat i l'acció política de Catalunya entorn a projectes com el Quart Cinturó, el Hard Rock i l'ampliació de l'aeroport.

En aquest context de frustració davant la incapacitat i manca de voluntat política d'uns i les imposicions negacionistes de la dreta, ens cal construir entre totes un gran bloc social que faci front i doni resposta als grans reptes que té el país: guanyar el dret a l'habitatge, intervenir el mercat i controlar els preus, protegir els serveis públics, fer front al canvi climàtic i exercir el dret a l'autodeterminació.

Des de la CUP veiem aquestes eleccions com una oportunitat per refermar l'aposta de país cap a una agenda social i nacional que permeti l'alliberament de la classe treballadora i dels Països Catalans. Això no serà possible des de polítiques socioliberalers com les de les darreres legislatures que no fan més que dilatar en el temps els problemes. En un context de crisi com l'actual és imperatiu posar en el centre del discurs i de les polítiques qui són els causants dels nostres problemes i emprendre accions valentes per a fer-hi front.

El feminisme de base agafa força a Sant Just i arreu

«És una onada feminista que no només ha de lluitar contra la reacció masclista, sinó també contra el fals feminisme institucional»

És ben sabut que la policia nacional espanyola no és gaire amiga ni de les dones ni de la classe treballadora. Però siguem sinceres, aquest sentiment és mutu. Nosaltres tampoc no tenim cap simpatia per les forces d'ocupació, més aviat al contrari. Potser per això, el passat 8 de març, dia de la dona treballadora, les dones organitzades de Sant Just, Sant Feliu i Esplugues vam patir l'atac de dos policies nacionals espanyols mentre tallàvem una de les carreteres que donen accés a Barcelona des d'Esplugues, a primera hora del matí.

Des del primer moment, no van ser pocs els homes que van decidir expressar la seva disconformitat amb el tall a través d'agressions de diferents tipus i emprant la violència per tal de boicotejar l'acció i privar-nos del nostre dret a vaga.

La situació ja era prou excèntrica quan un energumen va baixar del cotxe -bandereta de VOX inclosa- i va començar a córrer cap a la pancarta talment com si fos la línia de meta d'una cursa de ximpanzés ensinistrats. Però ningú no es podia imaginar el gir surrealista dels esdeveniments. Després que l'individu i la seva companya ens haguessin propinat cops, empentes i insults, ell va treure una placa d'identificació tot pronunciant: «*la habéis cagado, somos policías nacionales*». Van retenir una de les companyes emprant la violència i van provar d'endur-se-la detinguda al seu cotxe personal.

No és cap sorpresa que els autoproclamats “*guardianes de la ley*” no dubtin a l'hora de cometre il·legalitats d'aquesta mena, i menys encara si tenim en compte que els empara tot un estat disposat a anar tan o més lluny quan es tracta de reprimir les militants feministes o de qualsevol altra causa justa. Però aquests fets no són aïllats, cal emmarcar-los dins d'una dinàmica més general d'auge del feixisme, que té un caràcter eminentment masclista i una estreta relació amb els cossos policials.

Tot plegat succeeix en el context d'una setmana farcida d'actes i tallers feministes que va oferir el comitè feminista de Sant Just, on s'organitzen les dones del moviment popular del poble. L'èxit de la setmana no és casual, sinó que s'explica per la feina de base feta per les companyes que, convençudes de la necessitat de transformar la societat en clau feminista, s'hi van dedicar en cos i ànima. En només una setmana, van organitzar exposicions, un taller d'autodefensa,

un cinefòrum, una jornada de lluita, un dinar popular, etc. I tot això no hauria estat possible sense un Casal Popular que acull i potencia lluites de tota mena.

La Sala és un lloc de trobada del moviment popular de Sant Just, un espai de politització de les joves, una alternativa a l'oci consumista i desarrelat. Aquí rau la importància de la Xarxa de Casals i Ateneus dels Països Catalans: són el lloc des del qual podem imaginar i començar a construir una alternativa al món que ens ha tocat viure.

L'èxit del 8 de març també és extensible a tot el Baix Llobregat. Sant Feliu va acollir una manifestació unitària multitudinària que feia goig. Vam poder sentir la veu de dones que lluiten al dia a dia: les que s'organitzen a la PAH per aturar desnonaments i defensar casa seva, les dones antiracistes i antifeixistes que no s'aturaran fins erradicar la xenofòbia, les joves que no tenen futur, etc.

I arreu dels Països Catalans, malgrat els titulars que parlen de l'antifeminisme del jovent, les mobilitzacions han estat més grans que els darrers anys. Més dones s'han sumat als comitès, més dones s'han organitzat en col·lectius feministes, més dones han participat als talls i manifestacions.

És una onada feminista que no només ha de lluitar contra la reacció masclista, sinó també contra el fals feminisme institucional, que no són més que les polítiques de sempre pintades de lila. Perquè les institucions no seran mai feministes mentre desnonin dones víctimes del sistema capitalista i patriarcal o mentre s'envii ajuda militar per facilitar el genocidi palestí. El nostre feminisme és un feminisme de base, un feminisme de classe, un feminisme combatiu, i no pararem de lluitar fins acabar amb el capitalisme i el patriarcat.

Som conscients que el camí és llarg i que encara queda molt per recórrer, però també sabem que no ens queda altra que seguir lluitant. Dia rere dia, poble rere poble, barri rere barri. Seguirem organitzant-nos en els comitès i assemblees feministes dels pobles, en els casals i els ateneus. No som la generació perduda, som el futur feminista.

Arran Sant Feliu-Sant Just

Sant Just fa pudor!

Des de fa un parell d'anys, si fa o no fa, Sant Just fa pudor. El barri sud s'impregna a diari dels aromes concentrats de productes químics i alimentaris provinents de les instal·lacions de l'empresa ERNESTO VENTÓS, S.A. Diversos estudis tècnics promoguts per l'Ajuntament i la mateixa conclouen que les emanacions no són tòxiques, però que algunes olors superen en un factor molt elevat els límits de la tolerabilitat estàndard. Que la “olor” és pudor, vaja, i que per tant pot produir efectes tant físics com psíquics als ciutadans que viuen a prop.

Davant les primeres queixes veïnals, a través de les xarxes socials Ventós ha esgrimit la seva condició de companyia multinacional de beneficis astronòmics, amb una supèrbia injustificada quan gent tant comú com la fornera del poble, el mecànic de la cantonada, o la professora que va a jugar amb els nens i nenes a la Pau, pregunten perquè al barri sud hem d'estar respirant aquestes pudors. És més, algunes veïnes han estat amenaçades en assegurar que l'empresa posaria en funcionament tots els seus equips jurídics per perseguir-los i punir-los per informacions falses o difamatòries [1].

L'Ajuntament amaga el cap sota l'ala: “Ventós és Ventós, tu”. Patrocinen, inverteixen, donen prestigi industrial al poble. A més, els resultats dels informes no permeten una actuació legal-sanitària si no es demostra la toxicitat dels seus efluis. Amb la pudor no hi podem fer res, diuen. I tot i així, “els ajuntaments poden fer ús de la potestat reglamentària, que els atribueix l'art. 4.1 a de la LBRL [2] a les Administracions públiques de caràcter territorial com són els municipis, per regular qüestions relacionades amb la contaminació per olors a través de les ordenances municipals”.

Efectivament ja tenim una ben vigent i aplicable [3]: en el seu Article 81 hi consta que “Es prohibeix, d'una manera general, qualsevol acció o omisió que generi l'emissió d'olors molestes, nocives i perjudicials per a les persones i el medi ambient”. Malgrat tot, l'Ajuntament conclou que les multes serien “ridícules” per una empresa com Ventós. I per tant, ni tan sols els han sancionat.

Els acords amb Ventós de moure els productes més forts fora del municipi a l'abril de 2023, si es varen fer, no varen servir de res, ni tampoc les reunions amb l'Ajuntament i les promeses de reformes estructurals, de regulació i de control d'horaris i d'activitat. Les pudors segueixen dissortent campant per Sant Just. L'epicentre és la nau que ERNESTO VENTÓS, SA té instal·lada al carrer Ramón y Cajal. Si encara queden veïns que no li han posat nom a la pudor que senten cada matí, tarda o nit, que preguntin a la quitxalla que juga a futbol al Sant Just o a l'Atlètic, situats davant per davant de la fàbrica. Aquestes bafarades de productes pudents, que podrien fins i tot arribar a ser potencialment molt perillosos, arriben també a l'escola Montseny, a l'escola bressol Marrecs, al CAP, s'enfilen Indústria amunt, i poden arribar a Mas Lluí o fins i tot a Torreblanca. La solució

de l'Ajuntament és esperar uns tres o quatre anys a que ERNESTO VENTÓS SA marxi del poble, ja que de fet la nau de Sant Just se'ls hi fa petita pel volum de producte que facturen, i “ens han dit que no renovaran el lloguer”. Això sí, ha promès elaborar una nova ordenança per evitar casos semblants. Els veïns i veïnes encara esperem que se'ns convidi a treballar-hi conjuntament, una altra promesa de l'Ajuntament que sembla que no es complirà. Entenem que compaginar l'activitat industrial amb l'habitatge residencial en un municipi com Sant Just no és fàcil.

Es tracta potser de mantenir un diàleg obert, si es vol viure en un poble on s'hi creixi feliç, s'hi visqui dignament i s'hi treballi bé. I els abusos dels suposadament poderosos al poble amb la connivència d'un Ajuntament que no compta amb la dels seus veïns, no sembla anar en aquesta direcció.

Notes:

- [1] https://www.radiodesvern.com/news/id/radiodesvern_news_13236
- [2] Ley Reguladora de las Bases del Régimen Local (BOE-A-1985-5392)
- [3] https://santjust.net/media/uploads/salut/ordenanca_mpal_civisme.pdf
Foto de Rovertó Poveda, a “Contaminación odorífera: cuando los tóxicos no se ven ni oyen pero se huelen”, elDiario.es, 5/06/2019

La imprescindible revolta de la pagesia

El sector agrari viu des de fa anys en una crisi permanent agreujada per factors com la sequera i els augments dels preus dels serveis bàsics i dels productes necessaris per a la seva supervivència. Les dificultats que afronta el sector tenen el seu origen en el sistema econòmic capitalista i la globalització, on les grans cadenes de distribució i les empreses agroindustrials exerceixen una pressió constant per reduir els preus de compra al camp, fins i tot per sota del preu de cost, amb l'objectiu de maximitzar els seus beneficis.

La situació, a més, es veu agreujada per les importacions de productes agrícoles de països amb normatives sanitàries, fitosanitàries i de benestar animal menys estrictes, que posen en desavantatge la producció local. El resultat d'aquest cúmul de circumstàncies ens està duent a la desaparició de les petites i mitjanes explotacions, substituïdes per explotacions cada vegada més grans i intenses per a ser viables i comporten un augment dels impactes ambientals, el despoblament rural i la davallada de la meitat de les explotacions en les darreres dècades.

Les dificultats per accedir a la terra, les grans inversions requerides i les dificultats econòmiques per les quals passa el sector està provocant l'envelliment del sector i la manca de relleu generacional.

Davant la crisi climàtica i la sequera, és imprescindible emprendre mesures i polítiques que evitin l'agreujament de la situació del sector, apostant per un model agroalimentari que

promogui la sobirania alimentària i centri beneficis en la pagesia i el consumidor, en comptes de les grans empreses.

La falta de voluntat política per part dels governs per revertir aquesta situació és una evidència demolidora, lluny d'entomar la problemàtica ha precaritzat encara més el sector amb una càrrega burocràtica desmesurada, pagament de les ajudes amb retards

incomprensibles i incompliment de les promeses de subvencions per a la modernització del sector.

Davant d'aquesta situació d'emergència que viu el sector, la mobilització és més necessària que mai. Cal recuperar l'esperit combatiu de la pagesia i que aquesta s'organitzi de forma permanent recuperant el múscul i la força que ha tingut històricament el sindicalisme agrari.

Pressupostos 2024 una assignació de recursos sense la veu del poble

Els pressupostos municipals són una eina fonamental per definir les polítiques i prioritats de l'ajuntament, però lamentablement, en la seva elaboració, sembla que el nostre govern municipal s'ha oblidat de la participació activa del poble.

Les necessitats **socials bàsiques**, com l'habitatge assequible i l'atenció a les persones en situació de vulnerabilitat, semblen passar a un segon pla, eclipsades per altres prioritats que no sempre representen els interessos de la majoria.

La **protecció del medi ambient i la promoció de pràctiques sostenibles** també semblen relegades a un paper secundari. Veiem que les partides assignades no semblen reflectir la gravetat dels reptes ambientals als quals ens enfrontem, com el canvi climàtic i la pèrdua de biodiversitat.

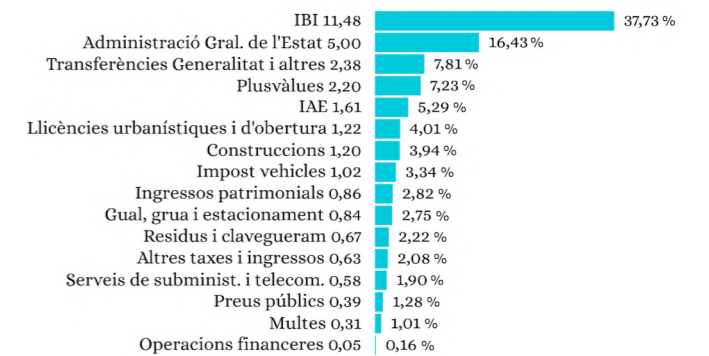
Però potser el més preocupant és la manca de **transparència i participació ciutadana** en el procés de presa de decisions. Les ciutadanes han de tenir una veu activa en la definició dels pressupostos i la gestió dels recursos públics, per garantir una democràcia participativa i una major rendició de comptes per part de les autoritats locals.

“Les nostres propostes posen l'accent en prioritzar les necessitats socials, promoure la sostenibilitat, fomentar la municipalització de serveis essencials i impulsar la participació ciutadana per crear un poble més just, sostenible i democràtic”.

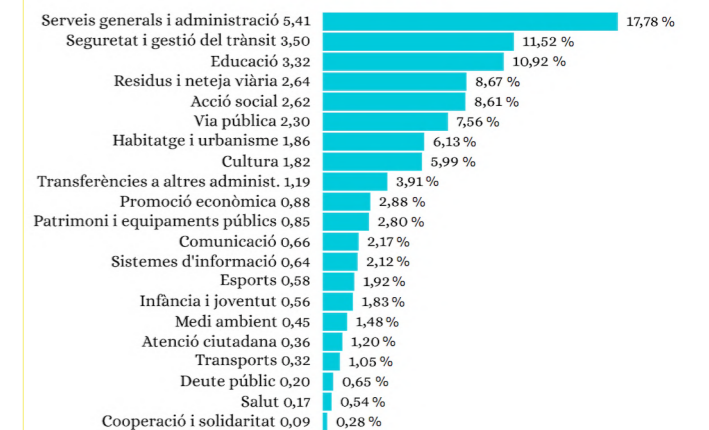
Per a poder assolir una gestió dels recursos municipals més justa, transparent i participativa caldria:

- Prioritzar les **necessitats socials**: La CUP proposa reorientar els recursos municipals cap a àrees clau com l'habitatge assequible, l'atenció a les persones en situació de vulnerabilitat i la inclusió social. Per exemple, a través de la implementació d'un **Pla Local de Serveis Socials**, es pot diagnosticar les necessitats de la població i establir programes prioritaris per abordar-les de manera efectiva.
- Refermar el **compromís amb la sostenibilitat**: És molt important que el pressupost municipal reflecteixi un compromís ferm amb la protecció del medi ambient i la promoció de pràctiques sostenibles, amb un increment de les inversions en la preservació de la riera i en la defensa de la nostra vall.
- Apostem clarament per les **municipalitzacions**: Defensem la municipalització de serveis essencials com l'aigua i altres àrees clau. Un bon comença-

INGRESSOS 30,43 M€

DESPESES 30,43 M€

ment seria amb la municipalització del Servei d'Atenció Domiciliària (SAD), la qual cosa garantiria una atenció personalitzada i de més qualitat i alhora aconseguir unes condicions laborals dignes per a les seves treballadores.

- Fomentar la **participació ciutadana**: Des de la CUP reclamem la implementació de pressupostos participatius i les consultes populars, d'aquesta forma la ciutadania podria influir directament en les decisions polítiques i la gestió dels recursos públics. Es podria començar amb les **audiències públiques i les assemblees de veïns**, per tal de recollir l'opinió de la ciutadania en la presa de decisions locals.

Els pressupostos municipals del 2024 semblen estar enfocats en promoure polítiques progressistes i inclusives, però la seva falta de reflectir veritablement els interessos i les necessitats del poble els fa semblar **uns pressupostos per al poble, però sense el poble**. És imprescindible que l'ajuntament reorienti les seves prioritats i processos de presa de decisions per tornar a posar el poble al centre de les seves accions.

Municipis que lluitin és el que call!

SEGUEIX-NOS A:

CUP
SANT JUST

@CUPSANTJUST

UNEIX-TE
A L'ESQUERRA
INDEPENDENTISTA!

CUPSANTJUST@GMAIL.COM
CUPSANTJUST.CAT

Habitatge: dret social a garantir.. amb el permís del mercat

I és que la realitat és tossuda: tenim un problema d'accés a l'habitatge i per tal de resoldre'l no es pot sostenir durant més temps la doble naturalesa del DRET SOCIAL i BÉ de MERCAT: són antagònics. Correspon als poders públics, d'acord amb un dels principis rectors de la política social i econòmica establerts a l'article 47 de la Constitució espanyola, promoure les condicions necessàries perquè tothom pugui gaudir d'un habitatge digne i adequat. L'accés a l'habitatge és un dret reconegut i per això podem demanar a les institucions que garanteixin l'accés a l'habitatge. Gestionar aquest dret des dels municipis comporta un planejament de mirada llarga, amb el coneixement de la realitat socioeconòmica del veïnat i un projecte clar sobre el model de poble que es vol defensar. Un model que no es pot validar amb unes eleccions cada 4 anys amb programes polítics de curt abast. Per això el ROM recull la necessitat de fer participar la població dels canvis essencials de la vida de Sant Just amb procediments participació ciutadana. Això no ho hem vist a Sant Just. Més aviat hem vist unes polítiques reactives, decisions improvisades, accions arbitràries poc justificades que sovint arriben tard o que han estat mal executades.

Mentre l'habitatge sigui entès com a inversió dins la lògica del sistema capitalista de màxim rendiment econòmic no ens en sortirem.

Exigim una audiència pública on l'ajuntament de manera transparent exposi el seu projecte a llarg termini i un procés participatiu on totes puguem decidir quin poble volem.

Lògica política

A Sant Just, s'ha assumit un PGM del segle passat: així tenim tot un barri nou, el Mas Lluí que el dia d'avui continua sentint-se desvinculat del poble, amb un problema evident de mobilitat i serveis públics: transport públic, escoles, centres mèdics, socials o municipals.

Al PGM de 1976 també s'ordenava l'espai al voltant de la riera. Es va fer el Pla de la Bonaigua i diverses modificacions puntuals que no han resolt la situació d'aquesta zona. La crisi climàtica reconeguda per la mateixa administració fa necessari i urgent, repensar qualsevol planejament urbanístic a desenvolupar-hi ara i al futur.

També s'ha presumit de ser el municipi amb més promoció d'habitatge protegit (gairebé el 16%) però no és menys cert que gran part d'aquesta protecció tenia caducitat: està ja perduda i els habitatges s'han anat incorporant al mercat a mesura que se succeïen els períodes especulatius, seguits de les crisis econòmiques. En comptades ocasions s'ha apostat per exercir el dret de tempteig i mantenir així aquest habitatge per tal d'ampliar el parc públic.

S'han promocionat construccions com «Els jovenívols» de gran complexitat jurídica, tècnica i urbanística que ha implicat una gran feina de les treballadores i que s'ha allargat de manera perllongada en el temps, tot plegat per obtenir 8 habitatges de lloguer encara per construir, dels quals no en coneixem ni les bases ni el preu.

S'ha signat acords amb grans entitats financeres, alienant sòl públic a canvi d'habitatges etiquetats com a socials. Avui, veïnes i entitats socials en defensa de l'habitatge d'arreu estan denunciant incompliments de contractes, desnonaments invisibles, mal manteniment dels edificis i tot amb escàs interès per vigilar el compliment per la part pública.

A parer nostre, són exemples aterrats a Sant Just de mala gestió d'habitatge i urbanització que han allunyat la majoria de la població per tal de gaudir d'un habitatge digne i adequat.

Lògica de mercat

És antagònica, al concepte del dret d'habitatge, tot i que en els darrers mesos, hem sentit l'alcalde reclamant la manca d'habitatge com a primer problema del poble acceptant acríticament la lògica del mercat: és un problema d'oferta i demanda.

Comprovem com s'assumeix acríticament aquesta lògica capitalista,

- Quan es considera inevitable la dependència de promotores privades com si no hi hagués alternatives.
- Quan es defensa, amb dents i ungles, uns drets d'urbanització caducats de privats i s'amenaça amb la bancarrota municipal si es tria la no urbanització, sense ni tan sols proposar un pla financer a llarg termini.
- Quan no s'impulsen totes les eines a l'abast per construir un parc d'habitatge públic com acords amb propietaris a canvi de rehabilitació o l'exercici del dret de tempteig.
- Quan s'abandona l'opció de gestionar l'habitatge buit amb creació cens i desenvolupament d'un reglament per incrementar-ne l'IBI.
- Quan es prioritzen modificacions d'urbanisme a favor de promotores privades.
- Quan es nega els grans creixements urbanístics evidents al poble que creen nous barris exclusius de preu inabastable mentre es pretén traslladar l'habitatge protegit al barri sud.
- Quan crea la «marca naturalment Collserola» mercadejant la imatge del poble en benefici del gran capital alhora que en traeix l'esperit de respecte a la natura